USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **nezl. S. G.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2021, č. j. OAM-343/ZA-K04-ZA05-R2-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2022, č. j. 32 Az 7/2021 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Dne 12. 4. 2018 se žalobce narodil v České republice, přičemž žádost o mezinárodní ochranu za něj podal jeho otec dne 16. 4. 2018. Důvodem podání žádosti měla být dle vyjádření jeho otce ta skutečnost, že rodičům žalobce bylo s ohledem na jejich křesťanské vyznání v jejich vlasti vyhrožováno zabitím, jelikož děd žalobce je vyznavačem wahhábismu (radikální odnože islámu). Otec žalobce uvedl, že v Ázerbajdžánu je přístup ke křesťanům velmi hrubý, přičemž ázerbajdžanské státní orgány jim jako křesťanům neposkytnou v případě potřeby náležitou ochranu.

[3] Krajský soud posoudil uplatněnou žalobu a konstatoval, že žalovaný po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 4 Azs 331/2020 - 62, doplnil spisový materiál o aktuální zprávy, které se zabývají otázkou postavení křesťanů a konvertidů v Ázerbajdžánu a možností domoci se ochrany v této zemi před pronásledováním ze strany soukromé osoby. Z informace žalovaného ze dne

9. 4. 2019 přitom vyplývalo, že k pravoslavnému náboženství, k němuž patřila i matka žalobce, přistupují ázerbajdžánské státní orgány tolerantně. Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že azylové důvody žalobce jsou pouze odvozené od azylových důvodů svých rodičů, žádné vlastní důvody nemá. Krajský soud v této souvislosti taktéž zdůraznil, že rodiče žalobce se ani nepokusili obrátit na státní orgány své země původu s žádostí o pomoc. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce společně se svými rodiči má možnost v případě problémů využít ochrany příslušných orgánů své země původu. Krajský soud rovněž souhlasil se žalovaným, že konflikt s dědem žalobce je možné vyřešit prostřednictvím vnitřního přesídlení v zemi původu.

[4] Co se týče namítaného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, jakož i námitky nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte, krajský soud uvedl, že rodičům žalobce taktéž nebyla udělena mezinárodní ochrana a vycestováním tak nedojde k žádnému zásahu do jeho stávajících rodinných vazeb. Žalobci ani nehrozí flagrantní zásah do jeho rodinného a soukromého života v zemi původu, neboť bylo prokázáno, že mu nehrozí diskriminace v přístupu k vnitrostátní ochraně před pronásledováním či vážnou újmou ze strany děda. Nejlepším zájmem dítěte podle krajského soudu bude, aby žalobce vyrůstal se svými rodiči, čemuž nebude nijak zabráněno.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že napadený rozsudek krajského soudu je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť krajský soud zcela rezignoval na bližší posouzení nejlepšího zájmu dítěte. Úvaha o tom, co by tímto zájmem mělo být, přitom podle něj v napadeném rozsudku zcela absentuje. Krajský soud měl podle názoru stěžovatele zcela přejít jeho názory na to, co je v jeho nejlepším zájmu, pro tuto vadu považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Žalovaný a ani krajský soud se dle jeho názoru nezabývaly tím, jaké konkrétní dopady může pro něj mít negativní rozhodnutí o jeho žádosti. Dále namítal, že v jeho případě nebyl dán dostatečný prostor pro vyjádření jeho zákonných zástupců. Uzavřel tak, že žalovaný nedostál povinnosti důkladně a pečlivě zjistit nejlepší zájem dítěte, neboť nedošlo k náležitým zjištěním všech rozhodných skutečností a ani nebyl poměřován jeho nejlepší zájem s jiným konkurujícím zájmem.

[6] Stěžovatel dále namítl nezákonnost napadeného rozsudku z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Skutková zjištění uvedená krajským soudem nebyla podle stěžovatele nikterak podepřena a jedná se o pouhé domněnky. Krajský soud tak aproboval postup žalovaného v rozporu s § 3 správního řádu. Stěžovatel dále uvedl, že žalovaný sice čerpal z podkladů, kterou jsou důvěryhodné, diskutabilní je však jejich aktuálnost a konkrétní zaměření, neboť žalovaný vycházel z dvou let starých informací. V souvislosti s možnosti obrátit se na místní orgány se vymezil proti závěru plynoucího ze shromážděných podkladů, podle nichž „bude záležet na přístupu příslušného policejního náčelníka, jeho akceschopnosti, náchylnosti ke korupčnímu jednání a vztahu k sekulárnímu státnímu zřízení“. Napadený rozsudek tak dle něj nikterak nereaguje na skutečnosti tvrzené a doložené, některá tvrzení pomíjí a jiná zase přehlíží či nereflektuje, čímž je dána jeho nezákonnost, potažmo nepřezkoumatelnost.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněného stížnostního bodu, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu (a s účinností od 1. 4. 2021 i obecně ve všech samosoudcovských věcech) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[10] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit, a jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelné.

[11] K otázce posuzování nejlepšího zájmu dítěte se Nejvyšší správní soud již ve své předchozí rozhodovací praxi vyjádřil např. v rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, v němž uvedl, že „*jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3* [Úmluvy o právech dítěte] *předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a států, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy*“ (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29). Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl k závěru, že nejlepší zájem dítěte se zkoumá (posuzuje) ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění rodiče dítěte (či obecně v pobytových otázkách a s tím souvisejících řízeních). Tato otázka v azylovém řízení z povahy věci, dle ustálené judikatury, nenachází své místo (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016 - 28, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 4. 11. 2020, č. j. 1 Azs 273/2020 - 24, ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Azs 76/2021 - 41, či ze dne 23. 6. 2021, č. j. 1 Azs 103/2021 - 27). Pokud se jedná o respektování práva na rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, nelze jej chápat jako neomezený závazek státu akceptovat volbu cizince ohledně země společného pobytu s rodinou (srov. usnesení ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 163/2019 - 44). Za zcela výjimečných okolností by zásah do soukromého a rodinného života mohl být důvodem pro udělení doplňkové ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24). O takový případ však nepůjde, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25), nebo má-li možnost legalizovat svůj pobyt podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57). Krajský soud

se v mezích ustálené judikatury dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval otázkou nejlepšího zájmu dítěte, a to konkrétně v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku.

[12] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že krajský soud aproboval žalovaným nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, resp. zpochybňoval aktuálnost informací o zemi původu. I touto otázkou se však opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že praktická aplikace výše odkazovaných judikaturních závěrů v konkrétním případě stěžovatele nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se týká toliko tohoto konkrétního případu.

[13] U samotného hodnocení informací o zemi původu judikatura zdůrazňuje požadavek na jejich věrohodnost, objektivnost, přesnost a aktuálnost (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81). Zastaralost zpráv však nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování anebo vydání informace uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které již nejsou aktuální v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím, neboť situace, kterou zpráva popisuje, je již zcela jiná (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019 - 74).

[14] Žalovaný v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu učiněným v rozsudku č. j. 4 Azs 331/2020 - 62 doplnil spisový materiál o relevantní informace (dokument ze dne 24. 11. 2020 nazvaný „Náhorní Karabach: přehled situace“, dokument ze dne 29. 3. 2021 nazvaný „Přehled údajů o zemi za rok 2020: Ázerbajdžán“, dokument ze dne 9. 4. 2019 nazvaný „Křesťané v Ázerbajdžánu“, dokument ze dne 10. 6. 2021 nazvaný „Ázerbajdžán: Bezpečnostní a politická situace v zemi“ a konečně dokument ze dne 25. 5. 2020 nazvaný „Ázerbajdžán: Křesťané a konvertité ke křesťanství“). Krajský soud se se všemi relevantními informacemi ve svém rozsudku dostatečně přezkoumatelným způsobem zabýval.

[15] Nejvyšší správní soud tak nenalezl nic, co by vyžadovalo jeho zásah v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku, neboť ke všem otázkám nastoleným stěžovatelem již existuje ustálená judikatura. Zároveň nedospěl ani k tomu, že by se krajský soud při svém rozhodování dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Proto kasační stížnost podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[16] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 24. listopadu 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu